

De astroloog

De astroloog liep 's nachts buiten met zijn telescoop. Daarmee keek hij urenlang omhoog naar de sterren.

Voor hem ging er niets boven sterren en sterrenbeelden. Hij kende ze, lachte naar ze, fluisterde zacht hun namen.

Elke nacht dat de hemel helder was, trok hij eropuit. En elke dag las hij in dikke boeken meer over de sterren.

Op een nacht liep hij in het veld buiten de stadsmuur. Hij keek naar de Poolster en zag niet waar hij liep. Zo kwam het dat hij met telescoop en al in een put viel. Nog een geluk dat er toevallig geen water in stond.

De astroloog was wel geschrokken maar niet gewond, en zijn dierbare telescoop was gelukkig ook nog heel.

Hij hoefde alleen even uit de put omhoog te klimmen. Maar dat lukte niet, de wanden waren te steil en te glad.

Na een paar pogingen begon hij om hulp te roepen. Tja, 's nachts zijn er erg weinig mensen in het veld.

Hij werd schor en begon de moed al op te geven toen hij eindelijk een stem hoorde vragen: 'Wat doe jij nou in die put, kijk je niet waar je loopt?'

De astroloog zag het gezicht van de man boven zich. 'Ik keek naar de sterren,' zei hij. 'Sterren zijn belangrijk.'

'Belangrijker dan de aarde die jou te eten geeft? Dan verdien je het om in een put te zitten,' zei de man. Hij liep weg en liet de astroloog naar de sterren kijken.

Imme Dros

Meer fabels van Aesopus

Leopold, 2013